

Al ongeveer sinds ik me beroepshalve met het bos bezig hou, vraag ik me af waarom het nu toch zo moeilijk is om over zo'n aardig onderwerp voorlichting of public relations te bedrijven. "Dat moet hij nodig aan mij vragen," hoor ik u al mompelen en het is juist, ik zou daar zelf het antwoord op moeten weten. Maar dan heb ik slecht nieuws voor u. Ik heb wel een paar ideeën.

Met de regelmaat van de klok hoor ik dat er nu eindelijk iets aan Public Relations voor de bosbouw of het bos bedreven moet worden. Eén van de argumenten is dan vaak: Het publiek moet nu eindelijk eens gaan inzien hoe levensbelangrijk het bos voor de samenleving is en hoe belangrijk het werk van de bosbouwer daarbij is.

Maar als de belanghebbenden dan om de tafel zitten blijkt er toch iets mis te gaan en lukt het niet om de vermeende geestverwantheid in plannen en daden om te zetten. Ik denk dat Van der Meiden langzamerhand een lamme arm heeft van het schrijven van doorwrochte nota's over het hoe en waarom van PR voor de bosbouw, maar hij is nog steeds een roe-

Goed nieuws is geen nieuws

pende in de woestijn. En Bert Jansen heeft zich in deze rubriek ook al verbaasd over de impotentie van de Nederlandse bosbouwer, waar het PR betreft.

Zoals het met zo veel zaken in het leven gesteld is gaat het hier denk ik om twee dingen.

In de eerste plaats is bos gewoon te aardig en dat geldt ook voor bosbouwers. Geen spanning, geen conflicten, altijd het harmoniemodel, altijd heren. Bosbouwers maken mekaar hoogstzelden voor rotte vis uit terwijl dat misschien juist wel veel vaker zou moeten gebeuren en dan vooral niet in het geniep.

Het is namelijk zo dat aardig en lief en spanningsloos ook niet interessant is. Journalisten voelen dat haarfijn aan. Vorig jaar werd ik eind februari door de AVRO-radio opgebeld. Ze wilden wat napraten over de stormen van eind januari en daar wilden ze dan eerst met mij een voorgesprek over hebben. Of al die stormen na de storm van 25 januari nou niet nog veel meer schade in het bos hadden aangericht? Er waren tenslotte al allemaal gaten in het bos geblazen en de bomen die langs die gaten stonden konden daar natuurlijk niet tegen, dat weet iedereen.

En of ik me geen ernstige zorgen maakte? Aanstaaende zondag werd er weer een storm verwacht, zodoende. De juffrouw van de AVRO wilde ook weten of al die regen van de afgelopen dagen niet heel erg slecht was voor het bos.

Ik legde haar uit dat er nog wel wat schade bij was gekomen in het bos maar dat mij geen berichten hadden bereikt van aanzienlijke

schade en ik zei verder dat de regen hard nodig was, want dat het juist erg droog was geweest en dat dit de tijd is dat de watervoorraad in de bodem voor het komende groeiseizoen op peil gebracht hoort te worden.

En of tenslotte deze stormen en regen niet slecht waren voor de natuurwaarden in het bos? (Hoe komen ze er op, vraag je je soms af.) Ik zei dat als een beheerder graag wat natuurwaarden in zijn bos erbij wilde hebben, dit zijn kans was. Meer structuur, levende bomen liggend op de grond en meer dood hout, wat wilde hij nog meer.

Ze vond het allemaal erg interessant en zei dat ik tussen twaalf en één teruggebeld zou worden. Ik zou dan live in het programma vragen als deze kunnen beantwoorden. En ik had dus alle tijd om me op dit belangrijke interview voor te bereiden. En ik had beter moeten weten.

Ik bedacht wat aardige anecdotes over eerdere stormen, belde met wat collega's om zeker van te zijn dat mijn antwoorden beleidsmatig door de beugel zouden kunnen en dokterde een voorlichtingskundig sterke tekst in mekaar over het natuurlijke van periodieke stormen, droogte- en regenperiodes en nog zo wat meer.

Ik had mij dus de moeite kunnen besparen. Om tien voor één werd ik door de AVRO gebeld, kon door de telefoon een paar minuten meeluisteren naar het programma, werd aangekondigd waarbij de naam van mijn directie toch weer flink werd verhaspeld.

Vervolg op pag. 177